

„Ты си пѣла, Азе съмь слѣшѣлъ,
„И съ флаѣтско свиренѣ слагѣлъ.
„Что е мой-то сърдце чюкствовѣло,
„Тѣй см и на мой-тѣ свиркѣ дѣло,
„Та е милый гласецъ издакѣла.
„Гора-та и жално отзываетъ.“

„У това немогѣ да дамъ прѣво,
„Нн да тѣ повѣрвамъ въ това здравѣ.“

„Тѣй съмь мыслилъ и азъ за тебъ вѣснъ,
„Кога-то све слѣшаѣт твой-тѣ пѣснъ.
„Но на благый творецъ естество-то
„Тѣ не дава даръ на общество-то.
„На богаты ако пълни кѣссы,
„Съ дарове дарѣва сиромѣси.“

И така тѣи като пѣтѣвали,
И въ таково дружество дружѣвали,
По онова мѣсто и долины
На пастыркѣ обичны планины,
Гдѣ то она свекогы сѣдѣше
Свой-ты овцы и козы пасѣше;
Младъ Форнозъ като отъ зракъ небѣсенъ,
Одѣшевленъ, и като найбѣсенъ
Завораки сичкѣ-тѣ си жалость,
Скоро дѣрпна флаѣта си съ радѣсть,
И за свири съ гласове такѣва,
Что-то у свѣтѣ по добры небѣва,